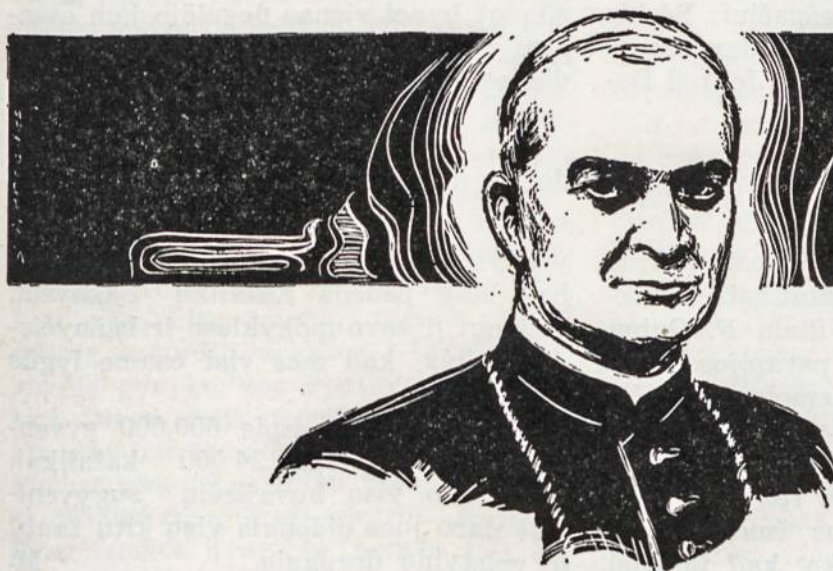
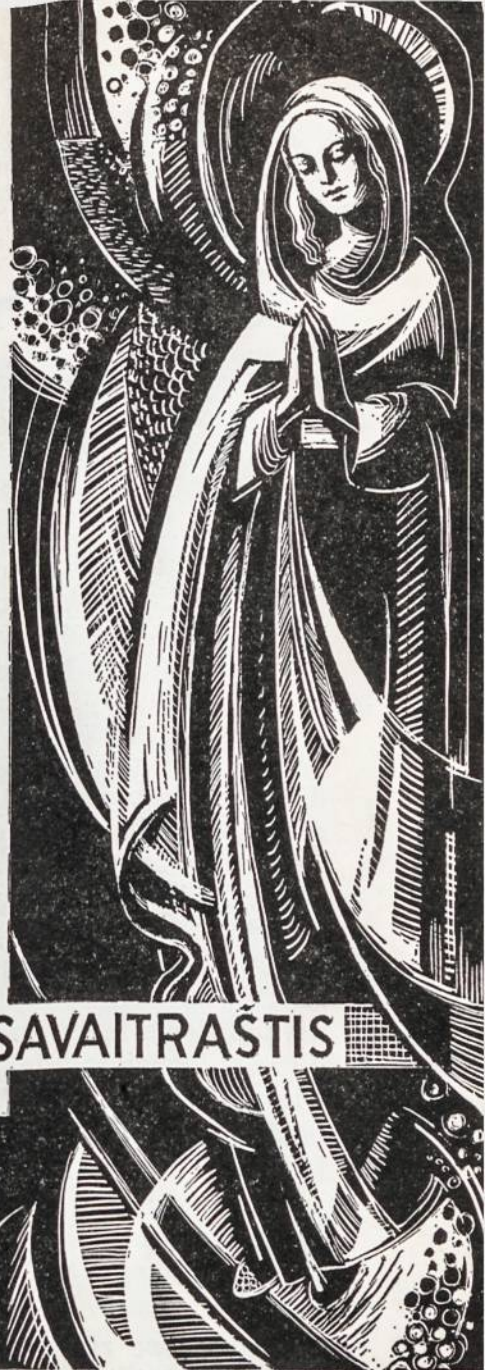

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

TĒVŲ, MARIJONU, BENDRADARBIŲ, SAVAITRAŠTIS

KRISTUI IR
BAŽNYČIAI
1909-1959

1959 M. RUGSĖJO (SEPT.) 12 D.
NR. 37

39-JI METAI

XVII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Evangelija

Mat. 22, 35 - 46

ANUO metu: Prisiartino prie Jėzaus pariziejai, ir vienas jų, įstatymo žinovas, jį paklausė, gundydamas jį: Mokytojau, koks didžiausias įsakymas įstatyme? Jėzus jam tarė: Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visa savo mintimi. Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antras gi į jį panašus: Mylėsi savo artimą, kaip pats save. Šitiedviem įsakymais remiasi visas įstatymas ir visi pranašai. Susirinkus pariziejams, Jėzus juos paklausė: Ką jūs manote apie Kristų? Kieno jis sūnus? Jie jam atsakė: Dovydo. Jis jiems tarė: Kaipgi Dovydas vadina jį Dvasioje Viešpačiu, nes sako: Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje, kolei aš padarysiu iš tavo neprietelių tau pakojį? Jei tad Do-

Lėkcija

Efez. 4, 1 - 6

BROLIAI: Aš, kalinys Viešpatyje, maldauju jus elgtis, kaip verta pašaukimo, į kurį jūs esate pašaukti, visu nuolankumu ir romumu, kantrybe, meile, pakenčiant kits kitą, rūpestingai palaikant ramybės ryšių dvasios vienybę. Vienas kūnas ir viena dvasia, taip kaip jūs ir esate pašaukti į vieną pašaukimo viltį. Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas. Vienas Dievas ir visų Tėvas, kurs stovi augščiau už visus, visuose veikia ir yra visuose mummyse, kurs pagirtas per amžius. Amen.

vydas vadina jį Viešpačiu, kaipgi jis jo sūnus? Ir nei vienas negalėjo jam atsakyti nei žodžio, nei kas drįso nuo tos dienos daugiau jį klausti.

Havajų gubernatorius katalikas

Havajuose renkant į gubernatorius abu kandidatai buvo katalikai. Išrinktasis respublikonas Wiliam F. Quinn yra Taikos Karalienės parapijos parapietis, o jo oponentas, demokratas John A. Burns yra šv. Antano parapijos Kailua mieste parapietis. Gyventojai, nežiūrėję nei rasinių nei religinių skirtumų, balsavo už gerus žmones. Gubernatorius Quinn sako, kad jie visi

yra vieningi, gi tai vienybei siekti labai daug padeda Katalikų Bažnyčia, kadangi ji savo mokyklose ir bažnyčiose skelbia, kad mes visi esame lygūs Dievo vaikai.

Havajuose yra apie 600,000 gyventojų, iš kurių apie 24,000 katalikai. Nuoširdus visų havajiečių sugyvenimas daro juos dideliais visų kitų tautų ir valstybių draugais. **M.**

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$3.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor Rev. J. Sakevičius, M.I.C.

Marijos Vardo šventei

Karalienė be gimtosios nuodėmės pradėtoji

(Iš vysk. P. P. Būčio rankraščių)

JAU VISI katalikai žino, kad gimtoji nuodėmė yra ne ta, kurią pats žmogus padaro, o ta, kuri mums visiems teko paveldėti iš pirmųjų gimdytojų, Adomo ir Ievos. Turėdami rinktis, kieno žodžio klausyti: ar Dievo, ar pragaro žalčio, juodu išsirinko ir paklausė žalčio. Tas žaltys buvo piktoji dvasia, ir nuo tos nelaimingo išsirinkimo valandos piktoji dvasia įgavo valią į visus, kurie gema iš Adomo ir Ievos ir iš jūdviejų padermės.

Tik keturių žmonių gyvybės pradžia buvo be gimtosios nuodėmės. Tie keturi žmonės buvo: Adomas, Ieva, V. Jėzus ir Jo motina Marija. Tų keturių gyvybės pradžia buvo visai laisva nuo pragaro valdžios. Adomo ir Ievos gyvenimo pradžia buvo tiesiai iš Dievo rankos. Juodu negimė, bet buvo sutverti. Deja, juodu patys, jau būdami pilno proto, padarė nuodėmę, per kurią piktoji dvasia įgavo valios į juodu pačius ir visus, gemančius iš jūdviejų sėklos. V. Jėzus prasidėjo be gimtosios nuodėmės, viena, dėl to, kad Jo Asmuo yra Dievas, antra, dėl to, kad Jis prasidėjo iš šventosios Dvasios, o ne iš žmogiškojo tėvo. Švenčiausios Marijos gyvybės pradžia buvo iš tėvo ir motinos, kaip visų kitų žmonių, tačiau piktoji dvasia neturėjo valdžios į tą užsimezgančią gyvybę, nes ypatingoji ir išimtinė Dievo globa neprileido pragaro jėgų prie tos prasidedančios gyvybės, iš kurios tam tikru laiku turėjo prasidėti Jėzaus žmogiškoji gyvybė. Antrasis švenčiausios Trejybės Asmuo jau buvo išsirinkęs tą, iš kurios ne po ilgo ketino Pats užgimti. Dievo Asmuo turėjo galios ir teisės apsirūpinti būsimuoju Savo žmogišku užgimimu ir apsirūpino.

Švč. Marijos apsireiškimas šiluvoje

Marija prasidėjo laisva nuo nuodėmės, nepriklausoma nuo piktosios dvasios. Tik jai vienai teko ta laimė.

Nėra retenybės, vertesnės už nekaltaį prasidėjimą. Juk ir karalienę aukštiname dėl to, kad ji viena yra valstybėje, turinčioje milijonus moterų. Šiaip karalienė yra tokia pat moteriškė, kaip ir kitos. Tiktai dėl to branginamos būva karalienės, kad jų yra labai maža. Bet nekaltasis prasidėjimas dar retesnis ir už karalienės padėtį, todėl nekaltaį pradėtoji mergaitė yra nepalygintiškai aukštesnė už visas kada nors buvusias karalienes. Tiesą sakant, karalienės vardas yra žemesnis už tai, ko Marija yra verta.

Visos karalienės užgimdamos būva pragaro vergės — nes užgema su nuodėme. Marija užgimė visiškai laisva ne

vien nuo tos vergijos, bet ir nuo daugelio stambių blogumų, susijusių su gimtąja nuodėme. Tie blogumai tiek kenkia sielai, kiek ligos kūnui, ir teršia bei gadina dvasios prigimtį. Marijos dvasia buvo visai sveika, nes jai nieko netrūko, joks purvas jos neteršė. Per visus amžius nuo pasaulio pradžios iki dabar nebuvo kito žmogaus, kuriam nieko netrūko prigimtyje. Tik V. Jėzus ir Marija žmogiškąją prigimtį turėjo tokią pilną ir tokią sveiką, kokia tik ta prigimtis gali būti. Tokią tobulą prigimtį buvo gavę Adomas ir Ieva, kai Dievas juodu sutvėrė, bet juodu patys paskui ją sužalojo. V. Jėzus vadinasi Antrasis Adomas, o Marija — antroji Ieva dėl to, kad jūdvių žmogiškosios prigimtys buvo tokios tobulos, kaip pirmųjų dviejų žmonių prieš jiedviem nusidedant. Taigi ne vien dėl retenybės, bet ir dėl pilniausios žmogiškosios prigimties tobulumo Nekaltai Pradėtoji Panelė yra žmonių giminės karalienė. Moteriška ji yra, ir dvi aukščiausios moteriškumo savybės susidėjo joje, nes ji žydėjo mergaitės amžina skaislybe ir spindėjo motinos dangiška rimtimi.

Neturėjusi gimtosios nuodėmės, nepadariusi nė mažiausios asmeninės kaltės, Marija turėjo teisės nemirti. Tą pačią teisę turėjo ir jos Sūnus Jėzus Kristus, bet Jis pats aukojosi numirdamas, kad Savo mirtimi išvaduotų pasaulį iš pragaro vergijos, kuri buvo apėmusi visus žmones ir baisiai įsigalėjusi. Marija su Jėzumi drauge kentėjo pasauli atvaduojant. Nepanorėjo ji skirtis nuo V. Jėzaus nė mirties vengdama. Ne vienu laiku su Juo, bet apsiėmė numirti ir ji. Tačiau Dievas padarė, kad jos siela atsiskyrė nuo kūno be sopulių, be skausmu, veikiau panašiai į ramu užmigimą. Galima spėlioti, kad jos sielos atsiskyrimas nuo kūno užtruko nedaug ilgiau už V. Jėzaus gulėjimą kapuose.

Švenčiausios Marijos nekaltasis prasidėjimas nėra minėtas šventajame Rašte. Nerandame aiškiai to pasakvta nė seniausiųjų Bažnyčios Tėvų veika-

luose. Anais senaisiais amžiais žmonėms ir Bažnyčios Tėvams labiausiai rūpėdavo įtikinti pasaulį, kad Jėzus Kristus buvo Dievas. Apie tai jie ir rašė. Bet Rytų šalyje mišiose, tur būt, ketvirtame šimtmetyje, jei ne anksčiau, imta giedoti: "Sulig tiesos tikrai pritinka aukštinti tave, Dievo Motiną, amžinai laimintiną, labiausiai nekaltą mūsų Dievo Gimdytoją; garbingesnę už kerubinus ir be lyginimo aukščiau už serapinus vertintiną, Dievo Žodį pagimdžiusią, skaistybės neprarandant, tikrąją Dievo Motiną aukštiname". Kas šitą giesmę sustatė, tas žinojo, jog angelai nebuvo gimtosios nuodėmės paliesti. Statydama Mariją aukščiau už aukščiausius angelų chorus, ta giesmė reiškia, kad Marija nebuvo nuodėmės paliesta. Šitą giesmę giedodavo šv. Jonas Auksaburnis (407), šv. Kirilas Aleksandrietis (444), šv. Jonas Damaskietis (749) ir kiti Rytų Bažnyčios šventieji. Vakarų šalyse kai kurie šventieji mokslininkai ilgokai ir stiprokai abejojo, bet galų gale popiežius Pijus IX 1854 m. gruodžio 8 d. paskelbė, kad yra neabejotina ir visiems privaloma tikėti tiesa, jog Marija yra nekaltai pradėta. Trims su viršum metų praėjus, 1858 m. vasario 11 d. pati švenčiausioji Marija apsiereiškė bemokslei piemenaitėi Bernadetai Subiriūtei mažame pietinės Prancūzijos miestelyje Liurde ir pasisakė esant Nekaltas Prasidėjimas. Po to pasisakymo ivyko daug stebuklingų išgyjimų. Dar ir dabar ten darosi nemaža stebuklų.

Žinodami švenčiausios Marijos nekaltą prasidėjimą, pagarbinkime V. Dieva už nuostabų žmogiškosios prigimties išaukštinimą. Drauge rūpinkimės ta žmogiškosios prigimties groži stropiai saugoti savyje, venkti visokių kalčių, o ypač stiprinkime savyje visokios rūšies nekaltumą. Visa, kas sudaro kaltę, suteršia mus. Saugokimės to visomis iėgomis. Naudokimės Marijos globa. Dievo Motina neatmeta ir neužmiršta tų, kurie pasitiki jos gerumu ir prašosi jos globojami.

TIKĖJIMAS - MŪSŲ STIPRYBĖ KANČIOSE

Kiek daug yra šioje ašarų pakalnėje skausmų, kančių, ašarų, nusivylimų, vargų, nelaimių. Visas žmogaus gyvenimas nudažytas pilkais vargo dažais. Žmogus verkdamas į šį pasaulį ateina, verkdamas jame gyvena, verkdamas jį palieka. Pro tuos tamsius, šaltus, audringus debesis tik retkarčiais šyptelia šykšti žemiškos laimės saulutė. Taip trumpai ji pasirodo, kad net nesuspėja nudžiūti ant veido ašaros, susilti drebantis kūnas, atsikvėpti dūstanti dvasia.

Žmogui, neturinčiam tikėjimo į amžinybę ir Dievą, šis gyvenimas su milijonais visokių kančių yra bjauri, šlykšti, žiauri, beprasmiška lemtis, nuo kurios reikia bėgti, kiek tik kojos bepanėša. Žmogui, kuris turi tikėjimą, ta gyvenimo mizerija yra suprantama, prasminga ir pernešama. Tikintis žmogus žino, kodėl jis kenčia: kentėjimai apvalo žmogaus sielą nuo purvų ir paruošia amžinajam gyvenimui, kaip kad metalai apšvalo nuo nereikalingų priemaišų ugnyje. Kentėjimai suteikia progų išgyti nuopelnų, jeigu į juos žiūrime, kaip į Dievo Apvaizdos mums siunčiamus egzaminus ir jeigu juos užlaikome. Kentėjimai yra valiuta, kuria galime atsisteisti Dievui už Jo įžeidimus. Kentėjimų keliu, kryžiaus keliu eidami, panašėjame į Išganytoją. Čia tačiau neužmirština sąlyga, kuri nulemia kentėjimų nuopelningumą; kentėjimus turime priimti nuolankiai, kantriai, dievobaimingai. Jei šios sąlygos nebus, tada kentėjimai netik neatneš antgamtinės naudos, bet jie bus net nuostolingi. Kentėti ir už tai Dievui dėkoti yra didvyriška ir šventa; kentėti ir kančią keikti yra nuodėminga. Tikėjimo saulės atokaityje net erškėčiai rožėmis sužydi. Kančios valandą netikinčio žmogaus kumštis yra sugniaužtas, o tikin-

Rugsėjo 15 d. — švč. Marijos skausmų šventė

čiojo rankos maldai sukryžiuotos; netikinčio žmogaus veidas pykčio iškraipytas, o tikinčiojo veide šventa šypseną; netikinčio žmogaus gyvenimas yra neužmatomai didelė neviltingas klampynė, o tikinčiojo kelias, nors siauras, grubus ir sunkus, bet tiesiai vedantis į Amžinąją Tėvynę.

Jeigu neturėčiau tikėjimo į Dievą ir į amžinybę, tada gyvenimo žiaurios realybės akyvaizdoje ir aš panašiai kalbėčiau kaip tas vokietis betikis, poetas Heine: "Gyventi, reiškia kentėti; visas pasaulis yra nyki ligoninė, o gydytojas yra mirtis". Kadangi aš turiu tikėjimą, kuris kentėjimų problemą taip prasmingai išaiškina, aš su šv. Augustinu meldžiuosi tamsiąją kančios valandą: "Mano Viešpatie, čia mane plak, kankink, degink — daryk, ką tik nori; amžinybėje tačiau būk man gailėstingas". Tikėjimas ir pasitikėjimas Dievo Apvaizda neša keleriopus vaisius: nuolankų susitaikymą su skirtu

likimu, didvyrišką ištvermę kančių audrose, kantrybę, blaivumą, viltį...

Ne visuomet yra taip jau lengva žmogui suprasti tą Dievo valią ir skiriamą likimą. Kada gyvenime viskas sklandžiai vyksta, lengva tada susitaikinti su likimu ir gražiai sudėjus rankeles dėkoti Dievui už sekmingą gyvenimą. Tačiau yra labai sunku eiti erkėčiuotu, akmenuotu, aštriu keliu ir vistiek nekreipiant dėmesio į sukruvintas kojas ir verkiančią širdį, žvilgsnį dangun pakėlus, dėkoti Dievui už šį kryžiaus kelią. Tai gali tik didvyriai, didžio tikėjimo žmonės. Mūsų pareiga yra tokiais tapti.

Antai ligota našlė ir senuose metuose, suklupusi prie savo vienatinio sūnaus lavono turi nustoti blaškytis, verkti ir liūdėti ir turi už šią žmogaus protui nesuprantamą ir jo širdžiai nepakeliamą skaudžią lemtį Dievui dėkoti.

Vėžio skaudžios ligos baigiamas sunaikinti jaunuolis pačiame amžiaus žydėjime, kada išsiskleidžia pats gaivališiausias noras gyventi, turi ramiai žiūrėti į atslenkančią baisiąją mirtį, neprarasti lygsvaros, girdėdamas kas kart vis arčiau, vis garsiau jos siaubingus žingsnius, turi už šią skaudžią ligą ir šį tragišką atsiskyrimą Dievui dėkoti.

Karo tremtinis, ugnies ir mirties iš savo brangių namų išvytas, praradęs viso gyvenimo santaupas ir sveikatą, kur nors svetimoje šalyje ujamas ir išnaudojamas, turi šį vargą, neteisybes ir pažeminimus Dievui dėkoti. BroLIAI, tai ne juokas! Tai nėra lengva! Šitokiais momentais net tvirto tikėjimo žmonės suklumpa. Tokių suklupimų net šv. Raštas mini. Kada Senajame Testamente aprašomą Jobą ištinka viena didelė nelaimė po kitos, iš jo, šiaip jau dievobaimingos sielos, pasigirsta nevilties ir priekaištų žodžiai: "Kodėl nedorėliai gyvena pertekę turtais?... Jų vaikai šoka ir žaidžia... Jie prabangoje leidžia dienas... Kas

yra tas Visagalis, kuriam mes turėtume tarnauti? Kokia pagaliau yra nauada, kad mes meldžiamės"? (Job. 2, 7).

Netikintys žmonės tamsiose skausmo ir nusiminimo valandose nustoja lygsvaros, isteriškai blaškosi, išprotėja, žudosi; silpno tikėjimo žmonės tokią valandą dažnai praranda tikėjimą, arba tas jų ir taip jau neperdidžiausias tikėjimas visai sumažėja. Esti tačiau ir taip, jog kančia juos pas Dievą sugražina; tvirto tikėjimo žmonės, dvasios galiūnai, kančią ramiai sutinka, neprieštarauja Dievo Valiai, o kartais net dėkoja už suteikimą privilegijos eiti kartu su Išganytoju skaudžiaisiais Golgotos takais. Jie kartu su šv. Pranciškum Ksaveru gali melstis: "Dieve, leisk man kuo daugiausiai kentėti!" Arba kartu su šv. Terese gyvenime jie temato tik du kelius: "Arba kentėti, arba mirti". Tai šventųjų tikėjimas ir to didžio tikėjimo puikieji vaisiai.

Kiekvienas individualiai paklauskime save, ar aš turiu bent dalį to šventųjų tikėjimo? Ar pilnai pasitikiu Dievo Apvaizda? Ar skausmo kritišką valandą nesuabejojame ir nepradedame priekaištauti Dievui: "Viešpatie, gelbėk! ar nematai, kad skęstame"? "Jeigu aklasis patiki savo kelius šuneliui ir lazdai, jeigu ligonis patiki savo gyvybę nepažįstamo chirurgo peiliui, jeigu žmogžudys patiki kito žmogžudžio žodžiui — kaip mes galėtume nepatikėti Dievu?" (T. Toth). Ištikrųjų, kuo — kuo, bet Dievu tai turėtume pilnai ir neabejodami pasitikėti — tobuliausia Išmintimi ir Tiesa. Tas pasitikėjimas Dievu esti aptemdomas ir susilpninamas žmogaus trumparegiškumo: žmogus sunkiai gali įsivaizduoti ir suprasti, kodėl Dievas nenubaudžia už kiekvieną nuodėmę ir neatlygina už kiekvieną dorybę čia pat, šiame pasaulyje. Lyg toji užmokesčio vieta būtų šis pasaulis. Išganytojas to gi nemokė, apaštalai to nemokė. Teisingojo ir galutinio užmokesčio vieta — amžinybė. Užtatai matydami šiame pasaulyje tiek

UOLUSIS DARBININKAS

Kun. K. A. Matulaitis, MIC

(Tęsinys)

1924 m. pateikė kun. Jonas Navickas oficialų savo pareiškimą kun. prof. P. Būčiui, kai tas darė marijonų namų kanoninę vizitaciją, kad norįs pereiti dirbti pas marijonus. Gavęs vizitatoriaus pritarimą, pasiuntė šv. Tėvui atitinkamą prašymą, pažymėdamas, jog norįs dirbti lietuvių jaunimui Amerikoje, o to negališ atsiekti, pasilikdamas La Salette vienuolijoje ir kad tai vienuolijai yra atsiteisęs už jos turėtas išlaidas. Palankų šv. Sosto atsakymą gavo 1925 m. Tų pat metų rugpiūčio mėn.

daug neteisybų, skriaudų, mes patys kentėdami, nors kartais ir atrodytų, jog kenčiame visai neužpelnytai, nekraipykime galvos, nemaišta u k i m e prieš Dievo Valią, nekeikime likimo, bet nuolankiai ir tikra sūniška meile gerajam Dievui sakykime: Tėve mūsų... teesie Tavo šventoji Valia.

Landsberge (Vokietijoje) jėzuitų bažnyčioje kabo giliai prasmingas paveikslas, kuris mano atmintyje išliko toks šviežias, praėjus dvylikai metų. Tame paveiksle atvaizduotas šv. Pranciškus Ksaveras, ant kurio krinta iš dangaus kryžiai; jų tiek daug, jog pro tuos kryžius beveik nesimato paties šventojo. Tai mūsų gyvenimo šioje ašarų pakalnėje simbolika: kryžiai... kryžiai... kryžiai... Pro juos kartais net saulės nebesimato. Ligos kryžiai, skausmo kryžiai, neturto kryžiai, neteisybų kryžiai, šmeižtų kryžiai, pažeminimo kryžiai, vienvietės kryžiai... Tačiau mes neturime užmiršti, kad kryžius ateina iš dangaus. Užtatai negalime tų Dievo pasiuntinių nemandagiai atstumti, išniekinti ir iškeikti. Mes tik galime melstis: "Tėve, jei galima, paimk šią taurę nuo manęs; tačiau ne mano, bet Tavo Valia teįvyksta!" (Luk. 22, 42).

pradžioje atvyko kun. Jonas Navickas pas marijonus ir Marian Hills namuose pradėjo metų naujokavimą. Jį baigęs 1926 m., padarė amžinuosius įžadus ir tapo pilnateisis marijonų vienuolijos narys.

Atvykęs į 28-ji Tarptautinį Eucharistinį Kongresą arkivyskupas Jurgis Matulaitis (Matulevičius), oficialiai įkūrė Marian Hills name kolegiją, paskirdamas 1926 m. liepos 8 d. jos rektoriumi kun. d-rą Joną Navicką.

Ilgai siekiamo tikslo pasiekęs, kun. Jonas išvyko į parapijas pasirinkti studentų kolegijai, kurie pareiškia noro įsijungti į marijonų vienuolijos darbus.

Nelauktai mirė Dievo Tarnas arkiv. Jurgis 1927 m. sausio 27 d. Reikėjo šaukti nepaprastą vienuolijos kapitulą, vyriausiam vadovui rinkti. Ji įvyko Vilnuose, Latvijoje. Šioje kapituloje dalyvavo ir kun. Jonas Navickas. Šia proga parvyko Lietuvon ir dalyvavo savo brolio, kun. Vincento Padolskio, dabar jau vyskupo, šventimuose: jis buvo išvestas kunigu Virbalio par. bažnyčioje. Šventimus suteikė marijonas arkivyskupas Pranciškus Karevičius.

Amerikon sugrįžęs, kun. Jonas įsitraukia į jaunimo auklėjimo darbą, eidamas kolegijos rektoriaus ir naujokų vedėjo bei kitas pareigas. Bet 1929 m. studentų skaičius buvo lygiai 50; kun. Jonui teko atsisakyti naujokų vedėjo pareigų ir atsidėti vien kolegijos reikalams. Marian Hills patalpos buvo per ankštos kolegijai. Pradėta jieškoti erdvesnės vietos. Dauguma studentų buvo iš Rytinių Valstybių. Ten nukrypo Marijonų vadovybės dėmesys. Surasta patogi 15 sveikų pastatų ir 310 akrų žemės vieta, Carolyn Hall, Thompson, Conn., bet anuomet marijonams nebuvo įmanoma jos nupirkti, — perbrangi. Tik po dviejų derybų metų, nuleidus savininkams net 68% užsiprašytos kai-

nos, ji buvo nupirkta 1931 m. balandžio 16 d. Atvykęs tais pat metais vasarą P. Būčys, leido perkelti Marian Hills Kolegiją į Thompson, Conn., pašventinę Carolyn Hall rugsėjo 8 d.

Kun. Jonas Navickas persikėlė į naują vietą su 62 studentais, atidarydamas 4 aukštesnės mokyklos ir pirmą Kolegijos skyrių. Kas metai Kolegijos skyriai daugėjo. Iš karto jis pavadino šią Kolegiją "St. Mary's College", bet ją inkorporuojant Connecticut valstybėje 1933 m. birželio 9 d., pavadino Marianapolis College su 8 metų mokslų kursu: 4 High School ir 4 Kolegijos. Kolegijos rektoriaus pastangų dėka, ketveriems metams praėjus, Connecticut valstybės senatas, gavęs pasiūlymą iš švietimo departamento, 1937 m. kovo 25 d. suteikė Marianapolio Kolegijai teisę duoti abiturientams mokslo laipsnius. Tai buvo tokia kolegija, kokią svajojo jos rektorius. Po didelių darbų tikslo atsiekė.

Kun. Jonas dalyvavo visuotiniuose Marijonų Kongregacijos kapitulose 1933 ir 1939 metais, kurios vyko Romoje, ir ta proga atlankydavo tėviškę bei draugus Lietuvoje.

1939 m. kapituloje jis buvo išrinktas Marijonų Provincijolu Amerikoje.

Pasilikdamas kolegijos rektoriumi ir eidamas provincijolo pareigas, pajuto didelę našta, nes pareigos buvo šakotos, kaip visa vienuolijos veikla.

Begražindamas Marianapolį ir norėdamas iš jo padaryti ne vien mokslo įstaigą, bet ir šventovę, įtaisė kolegijos parke keturiolika meniškų akmeninių koplytėlių — Kryžiaus Kelius — su lietuviško stiliaus kryžiais. Jų pašventinimas įvyko 1941 m. rugpiučio 10 d. — tris savaites prieš mirtį.

Kun. Jonas žinojo, kad jo gyvenimas neilgas: jau 1935 m. New Yorko uoste, pasitinkant atkeliavusį Amerikon vyskupų Teofilijų Matulionių, buvo gavęs smarkų širdies smūgį. Ir pasigydęs, protarpiais jausdavo širdies slėgimą ir jos pavargimą. Savo vyresniųjų patariamais, perleido Kolegijos rektoriaus pareigas kun. d-rui J. Vaškui iškilmingo mokslo metų baigimo akto metu, 1941 m. birželio 8 d.

Jo jautrią širdį slėgė visokiausi reikalai ir vargai, ypač kai kurių buvusių studentų nedėkingumas, baisiai nusiaubusis Lietuvą karas. Rugsėjo 2 d. antrą valandą ryte ištiko jį skaudus širdies smūgis. Tuoju metu buvo nuvežtas į šv. Vincento ligoninę Worcester, Mass. Pil-

Kun. J. Navicko, MIC, kapas Marianapolyje, šalia jo statytų Kryžiaus kelių.

na sąmonę turėjo iki paskutinei valandai. Mirė vakare, 8.10 val.

Laidotuvės buvo rugsėjo 8 d. Marianapolyje. Suvažiavo minios žmonių. Šv. Mišias už velionį aukojo vysk. H. O'Brien, pamokslą pasakė kun. J. Švagždys, o prie kapo atsisveikinimo žodį tarė artimas jo draugas kun. J. Balkūnas. Kun. Jonas Navickas yra pirmas palaidotas Marijonų kapuose Marianapolyje.

Kun. Jonas žavėjo visus savo mandagumu, švelnumu, artimo meile, nors kai reikėdavo tiesą pasakyti, nevyniodavo "į vatą" — buvo atviras.

Pradėjo jis rašyti į laikraščius jau nutis. Pirmieji jo rašto bandymai tilpo "Šaltinėlyje" 1908 m. Nr. 41. Pasirašė: Pleiskys. 1910 m. pasirašinėjo: J. Vienuolis, o 1911 m. — J. Piktupelis. Nuo

1913 m. jis rašinėjo "Draugui", "Ateičiai", "Šaltiniui", "Lietuvai", "Vilčiai", o daugiausia "Moksleiviui". 1915 m. siunčia straipsnius "Darbininkui", "Tautos Rytui", "Pažangai". Rašė angliškai ir į du anglų laikraščius.

Jis yra išvertęs ir atspaudęs keturias dramas: J. Širvintas "Dešimt metų smuklėje", "Du vainikai", "Žydų Karalius", "Pranašystė". Jo stilius, būdas ir temperamentas pasireiškė aktualiuose straipsniuose "Studentų žodyje".

Tauraus kultūrininko, veikėjo, mokslininko ir vienuolio atminimą įamžino jo gerbėjai ir draugai, sudarydami jo vardo dvi stipendijas: vieną Marianapolio kolegijoje, o antrą — Marian Hills seminarijoje. Jų vardai pavardės, įrašytos vario lentose, liudija kun. Jono darytą įtaką.

BERLYNO VYSKUPIJA

Berlynas yra laisvės sala raudonojoje komunizmo jūroje, rytinėje Vokietijoje. Dėl jo šiandien vyksta kova tarptautinėse konferencijose ir pasitarimuose. Šioje laisvės saloje yra stipri katalikų bendruomenė — Berlyno vyskupija.

Berlyno vyskupija yra dar palyginti visai jauna — oficialiai įsteigta tik 1930 metais, sudarius konkordatą tarp Šv. Sosto ir Prūsijos valdžios. Anksčiau Berlyno katalikai priklausė Žemosios Saksonijos Apaštališkajam Vikariatui. Prieš šimtą metų dabartinėse Berlyno vyskupijos ribose buvo tik apie 20 tūkstančių katalikų ir tik 5 kunigai. Tačiau katalikų ir kunigų skaičius čia sparčiai augo: per 20 metų jis padidėjo šešis kartus, per 50 metų — dešimt kartų. Šiandien jaunos Berlyno vyskupijos teritorijoje gyvena vienas milijonas trys šimtai tūkstančių katalikų. Kunigų yra 560. Toks kunigų skaičius nėra pakankamas, ypač turint prieš akis diasporos sąlygas — katalikus plačiai pasklidusius tarp kitatikių. Tačiau gausūs nauji pašaukimai teikia

gražių vilčių ateičiai.

Laisvojo Berlyno vyskupijos dalis yra tvirta moralinė atrama sovietų okupuotos rytų Vokietijos katalikams. Tai labai vaizdžiai pasirodė dviejų, 1952 ir 1958 metais Berlyne įvykusių, didžiųjų Vokietijos katalikų suvažiavimų "Katholikentag" metų. Tūkstančiai rytų Vokietijos katalikų, nepaisydami pavoju, susirinko tada į Berlyną ir, suvažiavimui pasibaigus, vėl išsiskirstė po visą komunistų okupuotą kraštą, užsidedę Bažnyčios meile ir apaštališka dvasia.

Berlyno vyskupija neturi imponuojančių religinių paminklų bei kitų didingų pastatų. Čia nėra nei didingų bažnyčių, nei turtingų mozaikų, nei istorinių freskų. Berlyno katalikai dar nesuspėjo atstatyti visų savo bažnyčių iš karo griuvusių. Tačiau Berlynas yra turtingas šventovėmis, kurios primena didvyriškas šios vyskupijos kankinių aukas. Sakoma, kad kiekvienas berlynetis turėtų palenkti galvą, kalbėdamas apie Šv. Jadvygos kapus, esančius Liesenstrasse. Berlyno katalikams

BAŽNYČIA IR MŪSŲ LAIKAI

Vos praėjus trims mėnesiams nuo pop. Jono XXIII-jo išrinkimo, naujasis Bažnyčios valdytojas paskelbė tris istorinės reikšmės užsimojimus, būtent, Romos vyskupijos sinodo susirinkimą, visuotinio Bažnyčios susirinkimo sušaukimą ir bažnytinės teisės kodekso pritaikymą naujiems reikalavimams.

Pastarieji du užsimojimai, kaip neabejotinos svarbos pasaulinio masto įvykiai, verti ypatingo dėmesio.

Kas bus daroma Bažnyčios įstatymų srityje?

Bažnytinės teisės kodekso reforma

Dabartinis bažnytinės teisės kodeksas, tai vienas iš šv. Pijaus X-jo popiežystės nuopelnų. Jau Vatikano visuotiniame susirinkime (1869—1870) buvo iškeltas reikalas sistematiškai sutvarkyti įvairiuose rinkiniuose, dažniausiai pagal chronologišką tvarką išmėtytus bažnytinius įstatymus. Tačiau tik šv. Pijus X, vos išrinktas popiežium, 1904 m. davė pradžią paruošiamiems kodifikacijos darbams. Tai buvo ilgas bei painus darbas, tik 1917 m.,

nereikia toli ieškoti kankinių krauju nulaistytų vietų. Užtenka prisiminti Ploetzensee, Tegel, Brandenburgą. Čia daug vokiečių katalikų mirė už savo tikėjimą nuo nacių ir nuo komunistų rankos.

Berlyno vyskupijos katalikų kančias ir bandymus pastarųjų dešimtmečių laikotarpyje išviršiniai simbolizuoja šv. Jadvygos katedra, kuri buvo subombarduota 1943 m. kovo mėn. 1 d. Istorinė šventovė dar ir šiandien nėra pilnai atstatyta, nors atstatymo darbai buvo pradėti tuoj po karo. Katedra yra sovietų valdomoj Berlyno zonoj, kur dėl statybinių medžiagų stokos ir kitų kliūčių dar ir šiandien riogso didžiuliai karo griuvėsių plotai.

V. R.

Benedikto XV-jo laikais, privestas prie galo. Dabar bažnytinės teisės kodeksą sudaro 2414 sistematiškai išdėstytų kanonų arba paragrafų. Be abejo, palyginus su ankstyvesniais bažnytinės teisės rinkiniais, šis kodeksas savo sistematiškumu, aiškumu, terminologijos pastovumu juos visus toli pralenkia. Tačiau visos šios savybės nėra tokia laipsny, kad jau nebūtų galima įvesti žymesnių pagerinimų. Be to, beveik per 50 metų nuo kodekso pradžios buvo išleista daug naujų įstatymų, kurie nėra į jį įkorporuoti. Daug įstatymų buvo žymiai pakeisti, pav., kas liečia Sutvirtinimo sakramento teikimą, Mišių laikymą po piet, eucharistinį pasninką ir t. t. Popiežiaus paskirta komisija, kuri autentiškai aiškina sunkesnius bažnytinės teisės klausimus, taip pat yra daug ką nusprendusi, kas turėtų rasti atitinkamą vietą kodekse.

Nauji įstatymai ir pakeitimai

Gali būti įvesta ir visai naujų įstatymų bei pakeitimų, apie kuriuos dabar tik spėlioti teįmanoma. Kaikurie mažiau nusimaną spėliotojai net prileidžia, kad pagal naujus įstatymus gali būti kunigams leidžiamos vedybos. Tačiau, kurie reikalą geriau pažįsta, aiškiai mato šio spėliojimo nepagrįstumą. Kunigų celibatas (t. y. susilaikymas nuo vedybų) Vakarų Bažnyčioj gyvuoja jau nuo pirmųjų krikščionybės amžių. Per šimtmečius jis yra davęs daug naudos, iškeldamas kunigiją virš grynai žemiškų reikalų, priartindamas ją prie Dievo ir suteikdamas galimybės pilniau pasišvęsti sielų gelbėjimui. Kunigiškojo celibato gerąsias puses ypač pabrėžė Pijus XII savo enklisikoje Sacra Virginitas (Šventa mergystė), kurią išleido Marijos metais.

Kitaip į šį klausimą žiūrима Rytų Bažnyčioj, nors ir joj celibatui reiškiamą pagarba. Kunigai gali vesti tik

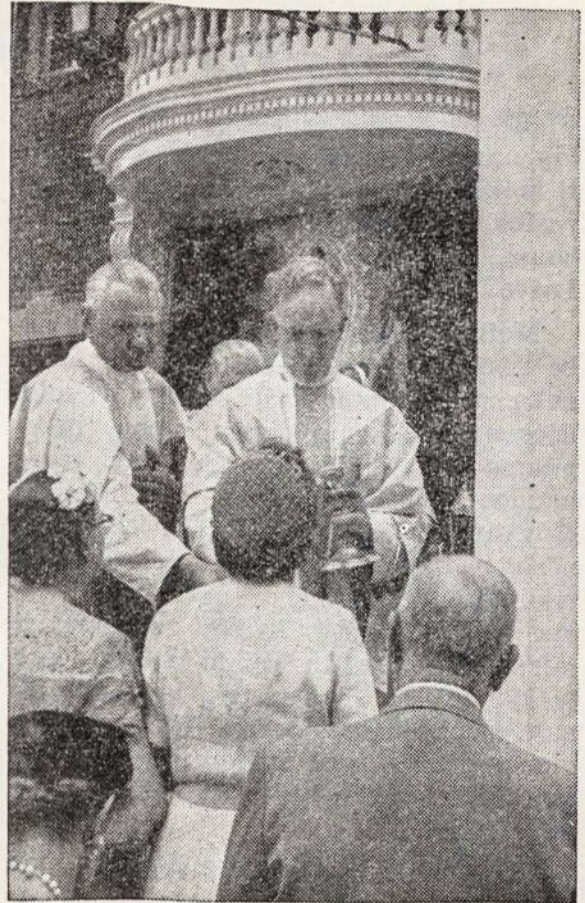
prieš šventimus, o vyskupai turi būti visai nevedę. Naujai sudarytame Rytų Bažnyčios kodekse ir kunigai skatinami atsisakyti vedybų, nors, gerbiant amžių tradicijas, visiškai nedraudžiama.

Dar kitaip į dvasiškių celibato klausimą reikia žiūrėti, kai kalbama apie vedusių diakonų toleravimą Vakarų Bažnyčioje. Žinoma, kad jau pirmame amžiuje buvo šventinami diakonai, kad išlaisvintų apaštalus nuo žemiškų reikalų ir leistų jiems rūpintis vien dvasiškaisiais (plg. Apd. 6, 1-6). Netrukus diakonai ėmė gelbėti apaštalamis ir dvasiškuose reikaluose; prisimintinas tik pavyzdys šv. Stepono ir kitų diakonų, kuriuos sutinkame Apaštalų Darbuose. Taip pat aišku, kad šiems diakonams buvo leidžiama vesti (pal. I Tim. 3, 8-13).

Nors Rytų Bažnyčioj vedusieji diakonai visuomet buvo laikomi aukštoj pagarboj ir išliko iki mūsų laikų, Vakarų Bažnyčioj dėl kunigų gausumo viduramžiais jiems buvo uždrausta vesti, o pats diakonatas paliko tik laikinas stovis iki kunigystės šventimų.

Mūsų laikais, kai dėl įvairių priežasčių kunigiški pašaukimai yra žymiai sumažėję, daug kam atrodo naudinga vėl atgaivinti vedusių diakonų luomą. Jie galėtų darbuotis mokyklose, organizacijose, sakyti pamokslus, laidoti mirusius, o kunigams paliktų daugiau laiko sakramentams teikti. Tokių diakonų reikalas ypač jaučiamas misijų kraštuose. Kai klausimas buvo pristatytas popiežiui Pijui XII-jam, jis pastebėjo, kad laikas tam dar nepribrendęs. Neabejotina, kad kas nors klausimą pajudins ir visuotiniame susirinkime, nors atrodo, kad ir vyskupų pilnumai reikalas pasirodys dar nepribrendęs.

Nors sunku pramatyti, ką įvairiais klausimais konkrečiai nutars visuotinis Bažnyčios susirinkimas, vienas dalykas aiškus, kad jo nutarimai bus be galo svarbūs ir duos toną ateinančių

Marianapolio Šiluvos šventėje šv. Komunija dalina vysk. B. Flanagan, kuriam asistuoja marijonų provincijolas kun. J. Jančius.

amžių krikščionijos dvasiškajam gyvenimui bei apaštalavimui. Juo daugiau krikščionių supras šio susirinkimo reikšmę ir juo intensyviau į parems savo malda, atgaila bei kitais būdais, juo didesnis bus jo pasisekimas.

o o o

SOCIALIO GYVENIMO PAŽANGA

Italijoje, Lombardijos vyskupai paskelbė jungtinį tikintiesiems laišką, nurodydami į ekonominio ir socialio gyvenimo padarytą pažangą. Ji parodo, kad marksistų, komunistų peršiamoji tvarka ir siekiai yra pasenę, atgyvenę savo laiką, atsilikę nuo istorijos vyksnio, pasidarydami ne žmonių gerovės kėlėjai, bet žmogaus engėjai. Krikščioniškoji tvarka pakelia visuomenės visų sluogsnių gerovę.

Klausimai ir atsakymai

Esu metinis marijonų bendradarbių narys. Ar privalau specialų mokesčių mokėti? Kalbu rožančių už visus mirusius narius, bet, ar už mane bus kalbama, to nežinau. Prašau paaiškinti Laive.

J. S.

Metiniai marijonų bendradarbiai arba rėmėjai moka metams 1 dolerį. Šia auka prisidedama prie bendrų vienuolijos apaštalavimo darbų, ypač paremiama katalikiška spauda, kuri daug naudos nevienam padaro. Visi rėmėjai dalyvauja vienuolijos dvasinėse malonėse, ir tose, kurios yra suteiktos marijonų bendradarbių draugijai. Jei Tam sta jauti pareigą sukalbėti rožančių už mirusius narius, tai reikia manyti, kad ir kiti jaučia šią pareigą, kuri nė vienam neuždedama po nuodėme. Kiekvienas jaučia bent malonumą, kad jis gali kitam, jei ne kitu kuo, tai malda pagelbėti.

Ar reikalinga išpažinti visokias blogas mintis prieš Dievą, šventuosius, kunigus ir t. t.? Ar reikalinga per kiekvieną išpažintį išskaičiuoti, kad tokios ir panašios mintys buvo bažnyčioje per mišias, pamokslą?

Reikia išpažinti visas blogas mintis, kurioms pritarei. Bet nereikia jų visų išskaičiuoti atskirai, ypač kokios jos buvo. Užtenka tik pasakyti, kaip dažnai tokias blogas mintis turėjai. Kai toms blogoms mintims laisvai pasidavei maldos metu (pavyzdžiui, per šv. Mišias ir k.) tuo pačiu laiku jau nusikaltai ir tuo, jog kalbėjai maldą išsiblaškęs, o ypač jei ką nepadoraus mąstei. Tačiau nereikia vėl atskirai išskaičiuoti, kiek kartų, pavyzdžiui, tokias mintis turėjai per Mišias, pamokslą, ar apskritai bažnyčioje. Užtenka bendro apsiskundimo.

Man neaišku, kada blogos mintys gali tapti nuodėme? Kada mintys atmetamos, atrodo, kad nėra nuodėmės. Bet turėta mintis, kad ir trumpą laiką,

kaip jau buvo paaiškinta Laive, gali būti jau nuodėmė?

Kad padarytum nuodėmę, reikia būtinai žinoti, ką darai, tai yra pažinti, kad tai blogas ir draudžiamas dalykas, o, tai pažinus, visai laisvai toliau mintyti arba daryti. Atrodo, kad Tamsa jau pačią pagundą laikai nuodėme. Juk, pavyzdžiui, blogų minčių pagundos gali tęsti labai ilgai, ir nebus nuodėmės, jei nepritarsi. Iš kitos pusės, užtenka trumpo akimirksnio, kad būtų nuodėmė, jei tuomi patenkintas ir priėmęs jau džiaugiesi. Galima paimti, kad ir tokį pavyzdį. Ne tada esi sotus, kai matai valgi, bet tada, kai, paėmęs į burną ir pajutęs jo skonį, nuryji. Taip panašiai ir su nuodėmės pagunda. Gali ji ilgą laiką būti prieš mūsų akis, tuo dar nenusikalsime. Tik tuomet būsime kalti, kai ja pasigērėsime. Žinome iš šventųjų gyvenimo, kad kai kurie gana ilgą laiką buvo varginami įvairių pagundų, tačiau Dievui pasiliko ištikimi. Be to, reikia žinoti, kad žmogus yra linkęs dažnai išsiblaškyti. Savo mintimis jis greit, ypač maldos metu, skraiduoja po visą pasaulį. Dažnai tai atsitinka be jokios asmeniškios kaltės. Aišku, kad tuomet negali būti ir nuodėmės.

Ar gera tokia malda, kada netari žodžių, nejudini lūpų ir tik mintimis tai atlieki? Ar tokiu būdu galima klausyti šv. Mišių?

Malda yra ne tik tuomet, kai tari žodžius, bet pati malda yra ne kas kitas, kaip širdies pakėlimas į Dievą. Tai gali išreikšti visai be žodžių, o tik savo širdžia kalbėti. Dvasiniam gyvenimui palaikyti yra labai svarbus dalykas minties malda arba mąstymas, kada mes įsigiliname į mūsų tikėjimo tiesas ir savo mintimis pakylame į Dievą. Kad galėtume išklaudyti šv. Mišių, užtenka būti maldingai užimtam. Galima mintimis sekti mišių eigą.

Su mūsų bendradarbiais

NAUJAS MISIONIERIUS

Rugpiūčio 25 d. į Argentiną iš JAV išvyko kun. Jonas Vilutis, MIC, kuris įsijungs į marijonų misijų darbą Argentinoje. Vykdamas iš Romos, dar užsuko į JAV aplankyti savo artimųjų.

Kun. J. Vilutis gimė 1923 m. kovo 23 d. Long Island mieste, N. Y. Pradinį mokslą ėjo Maspeth ir Glendale, N. Y. Aukštesniuosis mokslus baigė Marianapolyje, Thompson, Conn., ir Marijonų seminarijoje, Clarendon Hills, Ill. Kunigu įšventintas 1955 m. geg. 30 d. Baigęs mokslą, kun. Vilutis sekmingai dirbo marijonų vedamoje Plano parapijoj ir pereitų metų rudenį išvyko į Romą pagilinti savo studijų. Kun. Jonas tikrai yra misionieriškos dvasios vyras. Jo taktas ir švelnumas padeda ramiai dirbti kunigišką darbą. Naujam misionieriui linkime gausios Dievo palaimos ir pasisekimo neįprastose klimato sąlygose!

● **Uždaros rekolekcijos vyrams.** Rugs. 12 ir 13 dienomis Marianapolyje rengiamos rekolekcijos lietuviams katalikams vyrams. Rekolekcijų rengimu rūpinasi Bostono ateitininkų sen draugių dvasios vadas kun. J. Žuromskis ir pirm. dr. P. Kaladė. Rekolekcijas ves kun. J. Venckus, S. J.

1959 m. rugsėjo (Sept.) 12 d.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narys

A. † A.

JUOZAS SHARKIS

Gyveno 187 Ames St., Brockton, Mass., mirė 1959 m. liepos 3 d.

Tėvai Marijonai už a. a. Juozo sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi nariai prašomi sukalbėti bent po dalį rožančiaus Dievo gailestingumui išprašyti velionio sielai.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Metinė Narė

A. † A.

ONA DAUKŠYS

Gyveno 90 Warwick St., Newark, N. J., mirė 1959 m.

Visi nariai prašomi už jos sielą sukalbėti bent po dalį rožančiaus Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Amžinieji Nariai

A. † A.

JURGIS IR KAROLINA VENSKUS

Įamžino savo tėvus Mrs. Petkus, Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už jų sielas atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi nariai prašomi atkalbėti bent po dalį rožančiaus Dievo gailestingumui išprašyti.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

• **Naujas Buenos Aires arkivyskupas.** Kardinolas Antanas Caggiano, ligšiolinis Rosario, Argentinoj, arkivyskupas paskirtas Buenos Aires ganytoju. Jis yra lietuvių draugas ir mielai pasikvietė marijonus į Rosario arkivyskupiją. Buenos Aires arkivyskupija skaitoma didžiausia visame pasaulyje, turinti daugiau kaip tris milijonus katalikų.

• **Atrado tiesą.** Bostono arkivyskupas kard. Cushing priėmė į Kat. Bažnyčią D. Nicholas, kuris buvo 20 metų sirų nekatalikų kunigu. Jis galės eiti toliau, be naujų šventimų, savo kunigiškas pareigas.

• **Kard. Lercaro J. A. Valstybėse.** Pereitą mėnesį buvo atvykęs iš Italijos Bolonijos arkivyskupas kard. Jokūbas Lercaro, kuris yra žinomas kaip narsus kovotojas prieš komunistus. Šiaurinė Amerikos Liturgijos savaitėje, kuri įvyko Notre Dame, Ind., universitete, jis skaitė paskaitą ir pažymėjo, kad Mišios ir šv. Komunija visus labiau sujungia į brolišką vienybę.

• **Šiaurinė Amerikos katalikai** šiais mokslo metais savo mokyklose turės daugiau kaip penkis ir pusė milijono mokinių ir studentų.

• **Šventoji tunika.** Liepos 19 d. iki rugsėjo 20 d. Triero miesto katedroj vakarų Vokietijoje, išstatyta brangi relikvija: vientisai nunerta tunika, kurią, pagal padavimą, nešiojęs Kristus. Ji viešai pagarbai išstatoma labai retai. Paskutinį kartą ji buvo išstatyta tik 1933 m. Tais metais katedrą aplankė virš dviejų milijonų maldininkų.

Šv. Tėvas savo laiške Triero vyskui pabrėžė, kad nesusiūtas Kristaus rūbas yra didingos Bažnyčios vienybės paveikslas ir prilyginimas ir jis skatina mus veikti ir melstis, kad ši vienybė būtų įgyvendinta.

• **Bažnyčios skausmai ir džiaugsmi.** Tėvas R. Lombardi, S. J., už geresnį pasaulį sąjudžio vadas, kalbėdamas Vokietijos kunigams, pareiškė, kad Bažnyčia šiais laikais turi daugiausia kankinių. Bet taip pat vyskupai, kunigai ir pasauliečiai rodo didelio uolumo. Niekad tiek daug neidavo prie šv. Komunijos kaip dabar. Jei Bažnyčia dar neturi pirmaeilio vaidmens, tai iš dalies kalti atskiri asmenys, kurie žiūri tik savo reikalų ir užmiršta visą mistinį Kristaus kūną, tai yra Bažnyčią.

• **Eucharistinis kongresas Argentinoj.** Korduboj šiais metais spalio 7-11 dienomis įvyks šeštasis Tautinis Eucharistinis kongresas, į kurį suvažiuos iš visos Argentinos maldininkai pagerbti eucharistinį Jėzų.

• **Katalikų enciklopedija japoniškai.** Šį rudenį išeis penktas ir paskutinis tomas katalikų enciklopedijos japoniškai. Enciklopediją leidžia Tokijaus katalikų universitetas.

• **Antras kat. universitetas Belgijoje** atidarytas Antverpeno mieste. Kitas katalikų universitetas yra Liuveno mieste, bet jis jau perpildytas — turi 12.000 studentų.

• **Sportininkų Mišios.** Prieš pradedant Pan American sporto varžybas Chicagoje, rugp. 24 d. vakare arkivysk. A. G. Meyer Grant parke atlaikė iškilmingas pamaldas. Dalyvavo apie 20 tūkstančių žmonių.

• **Kankinys universiteto rektorium.** Chicagietis misionierius kun. H. W. Rigney, komunistų kalintas Kinijoje, paskui išleistas į JAV, dabar paskirtas Pilipinų San Carlos universiteto rektoriumi. Anksčiau jis buvo Pekino kat. universiteto rektorium Kinijoje. San Carlos universitetas, turįs 7,000 studentų, yra Cebu saloje.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

A. a. Dr. Vl. Prunskis, miręs š. m. rugp. 21 d. Chicagoje.

• **Lietuviai dalyvavo Pan American žaidynių atidaryme** Chicagoje rugp. 27 d. Šių žaidynių iškilmingas atidarymas buvo Soldier Field stadione. Dalyvavo Chicagos arkivyskupas A. Meyer ir sukalbėjo invokaciją. Pabaigoj pasirodė visų tautų atstovai. Lietuvių buvo gana didelė grupė. Moterys ir mergaitės buvo apsirengusios tautiniais drabužiais. Priekyje nešė JAV ir lietuvišką vėliavą.

• **Marijos aukštesnioji mokykla.** Savaitraštis "The New World" gražiai atsiliepia apie lietuvių Marijos aukštesniąją mokyklą, kuriai vadovauja seserys kazimierietės. Ją vadina viena iš didžiausių mergaitėms skirtų mokyklų Chicagoje. Šiais mokslo metais ji turės 1,300 moksleivių.

• **Ruošiasi bažnyčios šventinimui.** Roselando (Chicagoje) lietuviai ruošiasi naujos Visų Šventųjų parapijos bažnyčios šventinimui. Tam reikalui įvyko statybos komiteto susirinkimas, kuris išrinko įvairių komisijų vadovus. Bažnyčios statyba dar nėra baigta, bet darbas eina pirmyn. Spalio 4 d. Rose-

lande rengiamas susipažinimo banketas naujam klebonui kun. Pr. Lukošui.

• **Kelionė į Guadalupės šventovę.** Lietuvių ekskursija į Meksikos Guadalupės šventovę bus lapkr. 28 d. ir tęsis dvi savaites. Registruoja Draugas ir teikia visas informaiijas.

• **Kun. Viktoras Gidžiūnas, OFM,** buvęs lietuvių pranciškonų provincijolu JAV, mosklo darbams ilgesniam laikui rugp. 26 d. išvyko į Romą. Tėvas Viktoras buvo taip pat Ateitininkų Federacijos dvasios vadu. Išvykstant jam į Italiją, Ateitininkų Federacijos valdyba New Yorke suruošė išleistuves.

• **Antroji Dainų šventė.** Rengimo komitetas nutarė, kad sekančioji Dainų šventė bus Chicagoje 1961 m. liepos 1 ir 2 dienomis. Ši antroji Dainų šventė bus taip pat bendra Kanadai ir JAV.

• **Knygelė apie Jėzaus Vardą** pavadinta "Garbė Jėzui Kristui" pasirodė jau spaudoje. Ankščiau atskiri straipsniai tilpo Laive. Išvertė kun. J. Petraitis, MIC. Knygelė turi 56 pusl. ir kainuoja 50 centų. Gaunama Drauge.

• **Angliškas leidinys apie Šiluvą.** Lietuvos Vyčiai išleido anglų kalba kun. Jono Jutt-Jutkevičiaus 51 pusl. knygelę "Our Lady of Siluva". Ji skaitytojui pasiūloma, kaip pirmas plačiai žinomas Marijos apsiereiškimas Europoje. Knygelės pabaigoje aprašomas pamaldumas į Šiluvos Mariją JAV-se. Leidinys pajvairintas Lietuvos Šiluvos ir JAV-se Marijos atvaizdais. Knygelę spausdino Immaculata Press, Putnam, Conn. Tai tikrai naudingas leidinys lietuviškam ir religiniam reikalui tarp angliškai kalbančių žmonių. Knygelė gaunama: Rev. J. C. Jutt, 41 Providence St., Worcester, Mass. Užsisakiusieji 1—4 egz. moka po 25 centus. Imantieji daugiau, gauna žymią nuolaidą.

L A I V A S

visus kviečia bendradarbiauti rinkime naujų 1960 metams skaitytojų.

Kas suras keturis naujus Laivo metinius skaitytojus, gaus Laivą visus metus nemokamai.

L A I V A S

lanko šeimas jau 39-ri metai.

L A I V A S

yra dvasinio gyvenimo kelrodis, nes rūpinasi sielos reikalais: mokina, ramina, išpėja, veda tobulybės keliais.

L A I V A S

talpina gerų rašytojų, mokslo vyrų straipsnius, aiškina abejones, duoda gyvenimo pavyzdžių ir katalikiško bei lietuviško gyvenimo apžvalgą.

L A I V A S

gauna šimtus laiškų, kuriuose rašoma: "Be LAIVO gyvenimas sunkus"... "Jis mane suramino"... "LAIVAS mūsų misionierius" ir t. t.

L A I V A S

artimui užsakytas, neš jam dvasinio mokslo ir paguodos ir įkvėpimo — 52 kartu metų bėgyje.

L A I V A S

metams kainuoja tik \$3.00 JAV ir Kanadoje, kitur — \$4.00. Dabartinis Laivo adresas yra:

L A I V A S

4545 West 63rd Street, Chicago 29, Illinois

.....
Prašau siuntinėti Laivą. Siunčiu \$

Vardas, pavardė

Adresas

Miestas Valstybė